

CHUYỆN GẦN CHUYỆN XA: THẾ MÀ CŨNG HỎI

- Tản bộ trên đường phố Hà Nội trong cái lạnh tê tái, lát phát mua phòn, đường thông hè thoáng có cảm giác như đang du ngoạn Thụy Sĩ bác nhỉ?

- Bác giàu trí tưởng tượng quá. Còn lâu lắm Hà Nội mới có được hình ảnh đẹp để đó. Hề ra đường là ho sặc sụa vì khói bụi, xe cộ ngổn ngang, ùn tắc triển miên.

- Đúng là đồ quan liêu, không chịu “vi hành” thưởng thức sự đổi thay. Chỉ sau một đêm thôi, hàng trăm điểm trông giữ xe trên nhiều tuyến phố đã được dẹp. Người ta có thể chơi được cả cầu lông trên vỉa hè, lòng đường được trả cho các loại phương tiện đi lại, ai cũng phấn khởi bác ạ.

- Vậy chính quyền thành phố chắc phải chi rất nhiều tiền để xây dựng mới hàng loạt điểm trông giữ phương tiện hiện đại?

- Kế hoạch là như thế nhưng đã làm được cái nào đâu.

- Ô! Nếu vậy người dân gửi phương tiện ở đâu?

- Đã phóng xe ra đường thì chạy một mạch, gần hết xăng thì về, chứ rề ngang rề ngựa làm gì.

- Bác nói lạ, cán bộ đến công sở, doanh nghiệp đến gặp đối tác, rồi người dân đi thăm thú bạn bè biết gửi xe ở đâu?

- Thì đừng quan hệ lung tung, chỉ đến chơi với những ai nhà có ga-ra hoặc ở

chạ bãi gửi xe thôi!

- Vậy người bệnh nặng chỉ vì loay hoay tìm chỗ gửi xe mà chết trên đường thì ai chịu trách nhiệm?

- Đợi khi nào bệnh viện làm được chỗ gửi xe hãy mắc bệnh, ốm đau cũng phải đúng lúc chứ!

- Người mua không được để xe trên vỉa hè, vậy chủ các cửa hàng mặt phố bán hàng cho ai?

- Thì bà hàng nước bán trà, thuốc lá cho ông hàng phở, ông hàng phở bán phở cho anh bán điện máy, cứ thế mà lan tỏa, có thế mà cũng phải hỏi.

CẶN